

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

lxvi [i.e. x]. Possunt naturaliter stare simul circa idem objectum materiale
fides, opinio, scientia, scientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

probabilem; hoc enim faciendo, intellectus non assentitur utriquè, sive iudicat, utramquè esse veram, aliàs manifestè assentiretur falso; licet enim neutra pars contradictionis determinatè appareat falsa, manifestè tamen apparet, utramquè non esse simul veram. Si autem Deus habenti iudicium erroneum superadderet actum contrarium evidentem, possent in eo casu hi actus simul subsistere, sed secundus non erit vitaliter productus, adeoque per illum intellectus non poterit dici assentiri, vel dissentiri, affirmare, vel negare.

X Possunt tamen naturaliter in eodem intellectu circa idem indivisibile objectum materiale propter diversa tamen motiva stare simul scientia, opinio, fides, ita tamen ut opinio & fides non habeant sibi conjunctam actualem formidinem de opposito, quæ formido non est de essentia horum actuum neque illis necessariò conjuncta (etsi formido radicalis sit illis essentialis) hæc enim actualis formido est iudicium distinctum à fide, & opinione, quâ quis iudicat, rem istam fortè se ita non habere, adeoque non

E 4 potest

potest stare cum iudicio certo & evidente, quo quis iudicat, rem evidenter sic se habere, non minus quàm actus erroris directè oppositus scientiæ cum illa. Ratio asserti est; quia primò potest intellectus simul elicere plures actus circa diversa objecta, ergo etiam circa idem objectum. Secundò actus inevidens positivus non magis opponitur evidenti, quàm albo non album positivè, id est, dulces suntq; in hoc casu claritas & obscuritas veluti in diversis virtualiter partibus intellectus; quia sunt in diversis cognitionibus; præterea obscuritas non est negatio majoris lucis seu claritatis in subjecto, seu existentis in intellectu, sed est negatio majoris claritatis in ipso actu obscuro, non quidem formaliter, sed consecutivè, cum obscuritas formaliter sit lux parva: est item in hoc casu intellectus certus & non certus positivè, id est, per actum positivum, non verò non est certus negativè; vel est certus simpliciter, & incertus secundùm quid: Tertiò sicut voluntas obtento semel adæquatè fine ex parte rei possessæ, possessio tamen inadæquatè secundùm modum possidendi, potest alio modo illum velle possidere, & sic nova adhibere
media,

media, sic & intellectus potest alio & alio modo finem suum, qui est cognoscere objectum, obtinere. Quartò motivum scientiæ non destruit motivum fidei vel opinionis, nec impedit in agendo; falsum enim est, obscurū in præsentia mediæ evidentis non posse movere intellectum, cū agens debile in præsentia fortioris possit agere, nisi agentia sibi opponantur. Falsum item est, intellectum tamdiu debere cessare ab actu evidente, quamdiu exercet fidem, & hinc Deum tunc evidentes species impedire; fides enim tantum est argumentum rerum non apparentium formaliter per ipsam fidem; cui non obstat, quod res illæ vi alterius actus concomitantis evidenter appareant. Neq; verum est, quod subjectam habens jam aliam formam formaliter vel eminenter eandem cum forma recipienda, aliam non possit recipere; Christus enim habens scientiam infusam rerum omnium, etiam acquisivit scientiam experimentalem. Neq; sequitur, opinio vel fides superveniens scientiæ non potest intellectum magis illustrare (quamvis & illum magis possit illustrare, si non intensivè in eodem genere luminis, saltem quasi extensivè, & in

alio genere luminis) ergo est superflua ; visio enim non beatifica non potest intellectum Beatorū magis illustrare de objectis cognitis per visionem beatificam, & tamen non est superflua, sed eā utuntur Beati pro libitu. Neq; sequitur ex dictis fidē posse naturaliter stare cum visione beatifica, quia totum motivum fidei, quod est auctoritas Dei & revelatio, clarē & evidenter repræsentatur, & hinc non manet obscuritas ex parte objecti motivi essentialiter ad fidem requisita.

XI. Potest etiam unus idemq; actus esse opinionis, fidei, scientiæ, dum nimirum intellectus uno indivisibili actu assentitur objecto propter plura motiva, quorum unum est probabile, alterum certum & evidens, tertium auctoritas dicentis, uti & tales actus mixti dantur in voluntate elicitæ ex diversis motivis, v. g. Obedientiæ, Temperatiæ, Charitatis. Observandum tamen est, talem actum non conflari ex diversis speciebus sibi oppositis, cum sit specie distinctus à scientia purè tali, item à fide purè tali, habeatq; propriam suā differentiam, per quā constituitur in specie actuum mixtorum, sed æquivalenter esse fidē, scientiam, opinionem, &